

מסכת בבא קמא

פרק א

א. ארבעה אבות נזיקין, השור והבור והמבעה וההכר. לא הרי השור כהרי המבעה, ולא הרי המבעה כהרי השור. ולא זה וזה, ויש פה רוח חיים, כהרי האש, שאין בו רוח חיים. ולא זה וזה, שדרכו לילך ולהזיק, כהרי הבור, שאין דרכו לילך ולהזיק. הצד השונה שבהם, שדרכו להזיק ושמירתו עליה. וכשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ:

ב. כל שחבתי בשמירתי, הכשרתי את נזקו. הכשרתי במקצת נזקו, חבתי בתשלומין כהכשר כל נזקו. נכסים שאין בהם מעילה, נכסים של בני ברית, נכסים המיוחדים, ובכל מקום חוץ מרשות המיוחדת למזיק ורשות הנזק והמזיק. וכשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ:

ג. שום כסף, ושנה כסף, בפני בית דין, ועל פי עדים בני חורין בני ברית. והנשים בכלל הנזק. והנזק והמזיק בתשלומין:

ד. חמשה תמין וחמשה מועדין, הבהמה אינה מועדת לא לגח ולא לגף ולא לשוף ולא לרביץ ולא לבעט. השן מועדת לאכל את הראוי לה, הרגל מועדת לשבר בדרך הלוכה, ושור המועד, ושור המזיק ברשות הנזק, והאדם. הזאב והארי והדב והנמר והפרדלס והנחש, הרי אלו מועדין. רבי אליעזר אומר, בזמן שהן בני תרבות, אינן מועדין. והנחש מועד לעולם. מה בין תם למועד. אלא שהתם מושלם חצי נזק מגופו, ומועד מושלם נזק ששלם מן העליה: